The Gleaner

Vol 5 (1967)

Οι εκθέσεις του Εθνικού Ιστορικού Μουσείου

Αικατερίνη Κουμαριανού

doi: [10.12681/er.10498](https://doi.org/10.12681/er.10498)

Copyright © 2016, Αικατερίνη Κουμαριανού

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Κουμαριανού Α. (2016). Οι εκθέσεις του Εθνικού Ιστορικού Μουσείου. *The Gleaner*, 5, 54–56.
<https://doi.org/10.12681/er.10498>

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Στὸ «Ἐθνικὸν Ἱστορικὸν Μουσεῖον»—μέγαρο τῆς Παλαιᾶς Βουλῆς—ἐγκαινιάσθηκε στὶς 8 Φεβρουαρίου ἢ «Ἐκθεσις τῆς Νεωτέρας Ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν, 1700-1900». Γιὰ πέμπτη φορὰ μέσα σὲ λιγώτερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια ὁργανώνεται ἀπὸ τὴν ἐφορεία τοῦ Μουσείου ἐκθεση ἐπικαιρικὴ, πὺν ἔχει μάλιστα ὡς ἀντικείμενο ἓνα τόσο καίριο θέμα: τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἱστορικὴ τῆς ἐξέλιξη στὰ τελευταῖα 200 χρόνια. Ὅπως ἀναφέρεται στὸν πολυγραφημένο κατάλογο, καὶ τῆς ἐφετεινῆς καθὼς καὶ τῶν προηγουμένων ἐκθέσεων—τοῦ Γαλλικοῦ φιλελληνισμοῦ (1963), τοῦ Ἑυνάρδου, τοῦ Ναυτικοῦ, τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας (1964)—ἐπιδίωξη εἶναι ἡ «...ἐκλαίκευσις τῆς ἱστορίας διὰ τῆς προσωρινῆς παρουσιάσεως κειμηλίων καὶ ἐνθυμίων, τὰ ὁποῖα, ἔλλείπει χώρου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτεθῶσι μόνιμως ἐν τῷ Μουσείῳ». Θὰ πρόσθετα ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρχε ὁ περίσιος χώρος γιὰ νὰ περιλάβει ὅλα συγχρόνως τὰ ἐκθέματα τοῦ Μουσείου σὲ μιὰ μόνιμη παρουσίαση, οἱ ἐπικαιρικὲς ἐκθέσεις δὲν εἶναι δυνατὸν ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀτονήσουν: ἡ ὠφέλειά τους εἶναι φανερὴ ἀφοῦ σ' αὐτὲς συγκεντρώνονται, ἀπὸ διαφορετικὰ μάλιστα πηγὰς γιὰ ἓνα ὁρισμένο χρονικὸ διάστημα, ἐκθέματα πὺν ἀφοροῦν σὲ εἰδικὰ θέματα ἐπιτυγχάνοντις ἔτσι νὰ προσελκύσουν ἀφενὸς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εὐρύτερου κοινοῦ καὶ ἀφετέρου νὰ βοηθήσουν—χάρη στὴν παρουσίαση ποικίλου καὶ συχνὰ ἄγνωστου ὕλικοῦ—τοὺς μελετητές.

Ἐσυνηθίσαμε νὰ ἀποκαλοῦμε μουσειακὸ ὅ,τι εἶναι στατικόν, χωρὶς ζωὴ, κατὰ κάποιον τρόπο νεκρό. Κι' ὅμως ἓνας μουσειακὸς χώρος, ἀπὸ τὴ στιγμή ὅπου δημιουργεῖται, ἀποβλέπει, ἢ τουλάχιστον ὀφείλει νὰ ἀποβλέπει, σὲ παιδευτικὸν στόχους: ἓνα μουσεῖο δὲν ἔχει μόνον σκοπὸ νὰ ἡδύνει τίς αἰσθήσεις, τὰ ἀντικείμενα δὲν συγκεντρώνονται μόνον «... πρὸς θέαν τῶν περὶ ταῦτα ἐραστῶν...», ἀλλὰ καὶ κατεξοχήν γιὰ νὰ συντελέσουν στὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ εὐρύτερου κοινοῦ, εἴτε αὐτὴ ἀνάγεται στὴν σφαῖρα τῆς αἰσθητικῆς εἴτε τείνει νὰ διδάξει

στά άτομα την ιστορική διαδικασία, είτε να τὰ κάνει ικανὰ να προσεγγίσουν τὸν κόσμον τῆς ἐπιστήμης.

Φυσικά, ὅσο πρόκειται γιὰ τὰ μουσεῖα τέχνης τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει πρόσθετες δυσκολίες καὶ δὲν εἶναι πάντα ἐφικτό, τουλάχιστον σὲ κλίμακα μεγαλύτερη: ἡ αἰσθητικὴ ἀπόλαυση τὴν ὁποία προσφέρουν τὰ μουσεῖα αὐτὰ μένει σχεδὸν πάντα ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν μνημέων· ὥστόσο καὶ γι' αὐτὰ ἀκόμη, κοντὰ σὲ ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν βαθύτερη κατανόηση τῶν ἔργων τέχνης, τὴν προορισμένη γιὰ τοὺς ὀλίγους, ὑπάρχει χώρος γιὰ νὰ ἀποβαίνουν φορεῖς παιδείας.

Ὅλοένα ἄλλωστε καὶ πιὸ αἰσθητὴ γίνεται ἡ τάση καὶ ἡ ἐπιδίωξη τὰ μουσεῖα καὶ ἄλλοι ἀνάλογοι ὀργανισμοὶ νὰ λειτουργοῦν καὶ ὡς πυρῆνες μορφωτικοί: διαλέξεις καὶ ὁμιλίες, προβολὲς ταινιῶν, ὁργάνωση ἐπικαιρικῶν ἐκθέσεων, εἶναι μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειρεῖται καὶ ἐπιτυγχάνεται οὐσιαστικώτερη ἀξιοποίηση τοῦ μουσειακοῦ ὕλικου ἀφενὸς ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπαφὴ τοῦ κοινοῦ μὲ τὸν μουσειακὸ πλοῦτον ἀφετέρου. Χαίρεται πάντα ὁ ἐπισκέπτης τὴν περιδιάβασή του στὸ *Musée de l'Homme* τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, ἀφοῦ στίς ἀπέραντες αἰθουσες τοῦ μουσείου, βρίσκοντας συγκεντρωμένα ἄφθονα καὶ ποικίλα ἐκθέματα, ικανοποιεῖ τὴν περιέργειά του γιὰ ὅ,τι ἀναφέρεται στὴν ἐμφάνιση καὶ τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου πάνω στὴ γῆ· προσθέτει ὅμως πολλὰ στίς γνώσεις του παρακολουθώντας τίς ὁμιλίες ποὺ ὁργανώνονται ἀπὸ εἰδικούς ὁμιλητὲς σὲ σχετικὰ θέματα ἢ μιὰ ταινία μὲ ἐπιστημονικὸ περιεχόμενο στὴν αἴθουσα κινηματογράφου ποὺ λειτουργεῖ μέσα στὸ κτήριο ὡς παράρτημα τοῦ μουσείου.

Τὸ Μουσεῖο τῆς *IEEE* ἐπιτελεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια σωστὰ καὶ μὲ συνέπεια τὸν προορισμὸ του. Ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν ἐκθεμάτων του ἄλλωστε ἀπενθύνεται σὲ μεγαλύτερες ομάδες ἀτόμων καὶ μπορεῖ νὰ συντελεῖ στὴν διαπαιδαγώγηση, ἀφοῦ γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ ὕλικου ποὺ μᾶς προσφέρει ἐπαρκοῦν οἱ γνώσεις ὅσες παρέχουν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πάνω στὴν ἱστορία τοῦ τόπου μας. Τὰ κειμήλια, ἐθνικὰ καὶ ἀτομικά, σημαῖες, εἰκόνες, σφραγίδες, νομίσματα καὶ μετᾶλλια, χάρτες, ὅπλα, προσωπογραφίες καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα, μαρτυρίες ὅλα ἀπὸ τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἑλληνισμοῦ, εἶναι φυσικὸ νὰ ἐλκύουν καὶ τὸν μὴ εἰδικὸ ἐπισκέπτη ποὺ παρακινεῖται ἔτσι νὰ γνωρίσει ἐποχὰς καὶ φάσεις, πρόσωπα καὶ πράγματα, τῆς νεώτερης ἐλληνικῆς ἱστορίας.

Οἱ ἐπικαιρικὲς ἐξάλλου ἐκθέσεις τίς ὁποῖες ἔχει ὁργανώσει κατὰ καιροὺς, μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια, ἢ ἐφορεία τοῦ Μουσείου, ὑπηρετοῦν

τούς σκοπούς στους οποίους εξαρχῆς ἀναφέρθηκα συμβάλλοντας στήν ἀξιοποίηση τῶν ἐκθεμάτων τοῦ μουσείου καὶ προσελκύοντας τὸ γενικώτερο ἐνδιαφέρον.

Οἱ κατάλογοι ποὺ συνήθως συνοδεύουν τὴν παρουσίαση τῶν εἰδικῶν ἐκθέσεων, φροντισμένοι ἀπὸ τὸν ἔφορο τοῦ Μουσείου κ. Ἰ. Α. Μελετόπουλο, ἀποτελοῦν θεικὲς προσκτήσεις τῆς παιδείας μας. Ἐμπλουτισμένοι μὲ ἀφθονες εἰκόνες καὶ συχνὰ μὲ ὕλικό ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας, γίνονται καλὰ βοηθήματα γιὰ τοὺς εἰδικούς μελετητές. Παράδειγμα ὁ «Κατάλογος τῶν Φιλικῶν» ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο τοῦ Παναγιώτη Σέκερη, τὸν ὅποιον παραθέτει ὁ κ. Ἰ. Α. Μελετόπουλος στὸ δημοσίευμα «Ἡ ἐκθεσις τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας...» Ἀθῆνα 1964, σ. 45 κἑξ., τὸ ὁποῖο ἐκδόθηκε μὲ τὴν φροντίδα του, δίνοντάς μας μιὰ προϋδέαση γιὰ τὸ ἀφθονο ἀρχεῖακὸ ὕλικό τὸ ὁποῖο κατέχει ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἑλλάδος.

Αἰκατερίνη Κουμαριανοῦ

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Η ΕΚΘΕΣΗ ΓΚΟΜΠΙΝΩ

Ἡ ἀναμνηστικὴ αὐτὴ ἐκθεση ποὺ διοργάνωσε τὸ Γαλλικὸ Ἰνστιτοῦτο ἀπὸ τὶς 10 ὡς τὶς 12 Ἀπριλίου εἶναι ἀφιερωμένη στὸ χρονικὸ διάστημα (1864 — 1868) κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ κόμης Ἀρθούρος ντὲ Γκομπινώ, ὡς πρέσβυς τῆς Γαλλίας, παρέμεινε στὴν Ἀθῆνα. Περιλαμβάνει ἐνθυμήματα ἀπὸ τὴν διπλωματικὴ, λογοτεχνικὴ δραστηριότητα τοῦ Γκομπινώ καὶ γενικώτερα ἀπὸ τὴν παραμονή του στὴν Ἑλλάδα στὸ διάστημα αὐτό: ἄρθρα ἐφημερίδων, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀφιξη καὶ τὴν ἀναχώρησή του, σχολιάζουν γενικὰ τὴν παραμονή του, ἐπίσημα ἔγγραφα, φωτογραφίες τῶν οἰκείων του, ἐκδόσεις ἔργων του ποὺ ἀντλοῦν τὰ θέματά τους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα

καθὼς καὶ φωτοτυπίες λιθογραφιῶν ἑλληνικῶν τοπίων. Ἰδιαίτερα τονίζονται ὁ φιλελληνισμὸς του, ἡ μέριμνά του γιὰ τὴν ἀναστήλωση τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἐπέδειξε γιὰ τὴν κρητικὴ ἐπανάσταση.

Ἡ ἐκθεση συμπληρῶνεται ἀπὸ ἓναν κατατοπιστικὸν κατάλογο τὸν ὁποῖον συνέταξε ὁ διοργανωτὴς τῆς Καθηγητῆς Jean-Hervé Donnard· στὸν κατάλογο τοῦτον δίνεται ἓνα σχεδιάσμα χρονολογίας τοῦ Γκομπινώ καὶ μιὰ βιβλιογραφία ὅπου ἀναφέρονται ἡ διπλωματικὴ ἀλληλογραφία του, τὰ κυριότερα ἔργα του ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἑλληνικὲς μεταφράσεις τους καθὼς καὶ οἱ πρὸ σημαντικὲς κριτικὲς μελέτες σχετικὰ μὲ τὸν Γκομπινώ καὶ τὴν Ἑλλάδα.

P. A.

Τὸ τεῦχος αὐτὸ ἐπιμελήθηκε ἡ Λουκία Δρούλια, μέλος τοῦ Ὁμίλου